

קושיות, שלא יבין האדם תרוצים, ויסלקנה מע"ג עץ הדעת טוב ורע, היא המשנה, שפזה דמטרוניתא, ואח"כ יכוין לקשט המטרוניתא עצמה, שהיא חכמת הקבלה, ודי בזה, כי אין כקום ביאורו של ענין זה.

אמר עוד במ' הנ"ל, ובג"ד השבעתי אתכם בנות ירושלים וכו'. פירוש הדברים, כי הנה היתה השבועה הגדולה לאלהי"ם, שלא יצוררו את הגאולה, עד שאותה האהבה תהיה בחפץ ורצון טוב, כמ"ש עד שתחפץ. כבן העובד את אביו, ועייל בכל פלטרין דיליה, ובכל גניזין דיליה. ולא כעבד, העובד במשנה, ולוקח השפחה ע"מ לקבל פרס.

אוצר החכמה

וכבר אמרו רז"ל, כי זמן השבועה היא עד אלף שנים, כמ"ש ז"ל בבריתא דר' ישמעאל, בפרקי היכלות, ע"פ דניאל, וז"ל, ואיתהבון בידיה עד עידן ועידנין ופלג עידן. ואיך הראהו הקב"ה ליעקב אבינו שר עולם, והוא שרו של בבל ע' עוקין וכו' ע"ש.

וכן בזהר פרשת וירא ד' קי"ז ע"א, וז"ל, אמר ר' יוסי, כל דא אריכו זמנא יתיר מכמה דאוקמה חבריא, דאיהו יומא חד גלותא דכנסת ישראל, ולא יתיר, דכתיב נתנני שוממה כל היום דזה.

עוד מאמר אחר כתוב בפרשת בראשית דף כ"ו וכ"ז ע"ב וע"א, ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, אילין אינון ארבעה שנכנסו לפרד"ס. חד עאל בפישון, פי שונה הלכות. תנינא עאל בגיחון, ודא איהו רמ"ז. תליתא, עאל בחדקל, לשנא חדא וקלילא לדו"ש. רביעא, עאל בפרת, דאיהו סוד מוחא, דביה פריה ורביה. בן עזאי ובן זומא ואלישע אחר, עאלו בקליפין דאורייתא, הוו לקאן בהון. ר"ע דעאל במוחא, איתמר ביה נכנס בשלום ויצא בשלום. א"ר אלעזר, אבא, יומא חד הוינא בבי מדרשא וכו', בגין דאורייתא מתרין לוחין אילין, היה משה נחית לון לישראל, ולא זכו בהון, ונפלו ואתברו, ודא גרם אבודא דבית א' וכו', ויהיב לון אחרנין מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, דמתמן אתיהבת אורייתא, באסור והיתר, מימינא חיי, ומשמאלא מותא וכו'. ד"א ונהר יוצא מעדן בודאי לעילא בעץ החיים

בחכמת הקבלה, מקודם שיעסוק בתורה במשנה ובתלמוד כי כבר אמרו רבותינו ז"ל, אל יכנס אדם לפרדס, אא"כ מלא כריסו בבשר ויין. והרי זה דומה לנשמה בלתי גוף, שאין לה שכר ומעשה וחשבון, עד היותה מתקשרת בתוך הגוף, בהיותו שלם מתוקן במצות התורה, בתרי"ג מצות. וכן בהפך, בהיותו עוסק בחכמת המשנה והתלמוד בבלי, ולא יתן חלק גם אל סודות התורה וסתריה, כי הרי זה דומה לגוף, היושב בחושך, בלתי נשמת אדם, נר ה' המאירה בתוכה, באופן שהגוף יבש, בלתי שואף ממקור חיים, אשר זהו ענין אומרו במ"א שהוא הנ"ל, וז"ל, דאילין אינון דעבדי לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמת הקבלה וכו'. באופן, כי הת"ח העוסקים בתורה לשמה, ולא לשמו, לעשות לו שם, צריך שיעסוק בתחילה, בחכמת המקרא והמשנה והתלמוד, כפי מה שיוכל שכלו לסבול, ואח"כ יעסוק לדעת את קונו בחכמת האמת, וכמו שצוה דהע"ה את שלמה בנו, דע את אלהי אביך ועבדהו.

• ואם האיש הזה, יהיה כבד וקשה בענין העיון בתלמוד, מוטב לו שיניח את ידו ממנו, אחר שבחן מזלו בחכמה זאת, ויעסוק בחכמת האמת. וז"ש (חולין כ"ד). כל ת"ח שאינו רואה סימן יפה בתלמוד בחמשה שנים, שוב אינו רואה.

ואמנם, כל האיש שהוא קל לעיון, מחויב לתת חלק שעה או ב' שעות ביום, בעיון ההלכה, ולכוין ולתרץ הקושיא הנופלת בפשט ההלכה, ויכון כי אין הקליפה הרעה, מצד הנחש סמאל עבד רע נאחות, אלא בקלי' הטובה, היא משנה, מטטרון, עולם היצירה, הנקרא עבד ושפחה דמטרוניתא. אבל לא במטרוניתא, שהיא המוח הפנימי, חכמת האמת, ונקרא עץ החיים. ועליו אתמר, אני ה' הוא שמי, בסוד כל התורה היא שמותיו של הקב"ה. (עי' בזהר האזינו אות רמ"א כלא שמא דקב"ה) וכבודי לאחר לא אתן, דלא יכיל לאתערבא עמה קליפה, אלא בעץ הדעת טוב ורע, משנה, סמא וטהור, אסור ומיתר, כשר ופסול. ויכון בעיונו להסיר הקליפה הרעה, שהיא הגורמת עיין בהקדמה לתע"ס אות י"ט.